

Hồi 4

Móng Tay Đỏ Chói

Ánh đao loang loáng dưới ánh sao đêm, tên nhọn đang cương cứng trên dây cung.

Lữ Tố Văn không biết có chuyện gì đã xảy ra, bởi vì nàng không biết, vì vậy nàng càng sợ hãi.

Muốn bước lại lay tỉnh Dương Tranh, nhưng cũng không muốn kêu y tỉnh lại.

... Tại sao y cứ chờ đến lúc này rồi bị bệnh ?

Người bên ngoài không tông cửa xông vào, nhưng ngoài cửa đã có tiếng người đang gõ.

Lữ Tố Văn vừa muốn ra mở cửa, vừa không dám bước ra.

Tiếng gõ cửa càng lúc càng lớn, Dương Tranh rớt cuống cũng tỉnh lại, trước hết y thấy gương mặt đầy vẻ kinh hoàng của Lữ Tố Văn, sau đó rồi thấy ánh đao ngoài cửa sổ.

Y cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, y nhảy một cái xuống giường, bèn phát hiện ra hai chân mình mềm nhũn, quần áo đều ướt nhẹp đầy mồ hôi, trong người không có lấy một chút sức lực.

Bất quá y vẫn cứ ra ngoài mở cửa.

Ngoài cửa có hai người đang đứng, một người cao lớn oai mãnh, râu ria đầy mặt, lông mày rậm như hai lưỡi đao, xem ra có vẻ là một người trời sinh có quyền lực trong tay.

Người kia nhỏ thó tướng mạo tinh hãn, cặp mắt loang loáng có thần, xem ra không những rất có quyền lực, mà còn cực kỳ tinh minh.

Dương Tranh nhận ra những người này.

Huynh đệ trong lục phiến môn, còn ai không nhận ra vị tổng bộ đầu trong tỉnh phủ, nổi danh làm bằng hữu trong hắc đạo phải nhứt nhối cả đầu vì cái "tinh minh lão luyện", "tin tức linh thông" của y, là Ứng Trảo Triệu Chính ?

- Triệu đầu nhi.

Dương Tranh hỏi y:

- Nửa đêm nửa hôm ông tìm tôi có chuyện gì ? Có phải là xảy ra chuyện gì không ?

Triệu Chính còn chưa kịp mở miệng, gã đại hán mày rậm râu ria tua tủa kia đã mở miệng ra:

- Không ngờ ngươi còn chưa chạy trốn.

Y cười nhạt nói tiếp:

- Ngươi gan thật.

- Tại sao tôi phải chạy trốn ?

Triệu Chính bỗng thở ra, vỗ vỗ vào vai Dương Tranh:

- Lão đệ, chuyện của chú đã xong rồi.

Y cứ lắc đầu thở dài không ngớt:

- Thật ta không ngờ được, trước giờ chú cũng là một tay hảo hán, lần này sao lại đi làm cái chuyện này chi vậy ?

- Tôi đã làm chuyện gì ?

Gã đại hán mày rậm râu ria tua tủa lại cười nhạt:

- Ngươi còn tính làm bộ ?

Y vẫy tay mấy cái, bên ngoài bèn có bốn người khiêng một cái rương gỗ bước vào, chính là rương bạc Dương Tiêu vừa đoạt trong tay Nghê Bát về, mỗi rương chứa bốn mươi thỏi bạc ròng mỗi thỏi nặng năm chục lượng.

Dương Tranh còn chưa hiểu chuyện gì, gã đại hán mày rậm râu ria tua tủa đã thò tay rút thanh tử kim đao loang loáng ra, một đao chém xuống, rương bạc lập tức bị chẻ đôi.

Trong rương chẳng thấy có thỏi bạc đâu cả, chỉ có mấy cục đá lẫn lộn với mấy mảnh sắt vụn.

Gã đại hán mày rậm râu ria tua tủa gằn giọng hỏi Dương Tranh:

- Ngươi tráo bạc từ lúc nào ? Đem bạc giấu đi đâu ?

Dương Tranh vừa kinh hãi vừa tức giận:

- Chín trăm rương bạc đều bị tráo hết sao ? Ông cho là tôi nhúng tay vào vụ này ?

Triệu Chính lại thở ra:

- Lão đệ, không phải chú còn ai nữa ?

Y hỏi:

- Mấy thỏi bạc không thể tự nhiên biến thành sắt vụn.

Y lại nói:

- Dĩ nhiên Nghê Bát cũng bị hiềm nghi, nhưng y đã bị chú giết đi bịt miệng rồi, còn đâu người đối chứng ?

... Giết người bịt miệng, chết là hết chứng cứ, mấy câu đó nói ra nghe lại càng hung bạo.

- Những người đi chuyến này đều là huynh đệ của chú, không những vậy mỗi người đều có mỗi phần, dĩ nhiên là không ai chịu thừa nhận.

Triệu Chính nói:

- Lão Trịnh và Tiểu Hồ Tử là người chú tín nhiệm nhất, chú sai bọn chúng đem bạc đi giấu mất, bởi vì chú tin là bọn chúng sẽ không bán đứng mình.

Triệu Chính lại nói tiếp:

- Hai người này, một thì có vợ đẹp con thơ, một thì có mẹ già trong nhà, dù có ham bán đứng chú cũng không dám làm.

Dương Tranh bỗng trấn tĩnh lại, y chẳng nói gì cả, chỉ quay đầu lại nói với Lữ Tố Văn:

- Em về trước đi, anh lại tìm em sau.

Lữ Tố Văn đã lạnh băng cả người, nàng chẳng nói gì cả, gặm đầu đi ra ngoài, ra ngoài rồi nhin không nổi lại quay đầu nhìn Dương Tranh một cái, trong ánh mắt lộ đầy vẻ sợ hãi và lo lắng.

Nàng biết nhất định y không làm chuyện đó, nhưng nàng cũng biết, những chuyện như vậy, cho dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng khó mà rửa cho sạch tội.

Nàng đang lo lắng cho y, lo lắng chỉ cho y, không hề vì tí nào cho mình.

Bởi vì nàng còn chưa biết tình cảnh của mình còn nguy hiểm hơn là của y, nàng còn chưa biết hiện tại đã có người đang chờ ở đó lấy mạng mình.

Một tên hung đồ giết người như chém dưa xắt thịt.

oOo

Thốc Tử trước giờ vẫn tàn bạo, vừa hung dữ vừa lạnh lùng vừa tàn bạo.

Hắn là thuộc hạ của Hoa Tứ gia, hiện tại đã được mệnh lệnh của Hoa Tứ gia ... trước khi mặt trời mọc đi giết Như Ngọc trong Di Hồng viện. Giết xong lập tức viễn tẩu cao phi, trong vòng năm năm không được thò mặt ra quanh vùng phụ cận.

Hoa Tứ gia trừ chuyện đưa mệnh lệnh ra cho hắn, còn đưa cho hắn một vạt lượng bạc, bao nhiêu đó đủ cho hắn qua được năm năm những tháng ngày thoải mái.

Đối với hắn, đó chỉ là chuyện nhỏ.

Hắn bảo đảm với Hoa Tứ gia:

- Mặt trời mọc ngày mai, con điểm đó nhất định đã nằm trong quan tài.

o0o

Trái tim của Dương Tranh đang nhói buốt.

Y hiểu Lữ Tố Văn đang lo lắng quan tâm cho mình, y cũng không đành để nàng đi, nhưng nàng không đi không được.

Bởi vì y đã phát hiện ra chuyện này không phải là chuyện giải quyết dễ dàng.

... Nếu có ai biết được một con hổ bị sa vào trong bẫy của thợ săn sẽ có cảm giác thế nào, người đó sẽ hiểu được cảm giác của y lúc này.

Y hỏi gã đại hán mày rậm râu ria tua tủa:

- Các hạ có phải là tổng tiêu đầu của Trung Nguyên tiêu cuộc tên là Mã Kim Dao Vương Chấn Phi không ?

- Đúng vậy.

- Có phải các hạ nghĩ rằng tôi đã nhúng tay vào vụ này ?

- Đúng vậy.

Dương Tranh trầm ngâm một hồi lâu, xoay mặt qua hỏi Triệu Chính:

- Ngay cả ông cũng không tin tôi ?

Triệu Chính lại đang thở ra.

- Một trăm tám chục vạn lượng bạc không phải là con số nhỏ, làm nghề như chúng ta, dù có làm cả ngàn năm cũng kiếm không ra. Tiền tài làm động lòng người, cái chuyện đó ta rõ lắm.

Y nói:

- Ta biết chú trước giờ vốn là kẻ rộng rãi, ta cũng biết cái cô lúc này là người rất có giá.

Dương Tranh đang lắng nghe, nghe đến chỗ đó, y bỗng xông lại, vung nắm tay dấm vào miệng của Triệu Chính.

Triệu Chính nhảy lùi lại, Vương Chấn Phi vung đao lên, ngoài cửa lại có người xông vào, trong lúc hỗn loạn, bỗng có một người cất giọng thật oai nghiêm hét lên:

- Các người đều ngừng tay hết lại cho ta ?

Một người mặc áo lam chừng hơn ba mươi tuổi, tướng mạo thanh tú trắng trẻo bước nhanh vào, đưa cặp mắt loang loáng có thần nhìn trừng trừng vào bọn họ:

- Không ai được phép làm bậy bạ.

Không ai dám làm gì nữa.

Bởi vì người này chính là quan phụ mẫu của nơi này, xuất thân tiến sĩ "lão hổ bằng" quan tri huyện, được bách tính gọi là Hùng Thanh Thiên, làm thất phẩm chính đường tên là Hùng Hiểu Đình.

Y là ông quan có tài, và cũng rất thanh liêm, y đi suốt đêm lại đây, bởi vì y rất có cảm tình với cái gã trẻ tuổi làm dưới tay mình này, đấy không còn là cảm tình của một trưởng quan đối với thuộc hạ.

- Ta tin là Dương Tranh không làm những chuyện này.

Hùng Hiểu Đình nói:

- Nếu Triệu ban đầu sợ không biết nói sao với quan trên, bản huyện có thể lấy tiền trình chức vị thất phẩm này bảo đảm cho y.

Triệu Chính lập tức khom lưng vái vái:

- Hùng đại nhân nói quá.

Y là người do phũ phái lại, nhưng y đối với cái vị tri huyện thất phẩm chính trực thanh liêm này không dám có tí gì vô lễ.

- Chỉ bất quá vụ án này còn nằm trên người của Dương Tranh.

Hùng đại nhân quay qua nói với Dương Tranh:

- Ta ra hạn cho người mười ngày, nếu người còn không phá được vụ án này, ngay cả ta cũng không cách nào giải cứu được cho người.

Mười ngày, chỉ có mười ngày.

Không có nhân chứng, không có đường dây, không có một chút manh mối gì, làm sao có thể phá được vụ án này trong mười ngày ?

Trời còn chưa sáng hẳn, Dương Tranh nằm một mình trên giường, y cảm thấy tứ chi bải hoải, miệng khô cổ đắng, đầu óc mơ mơ màng màng, làm như bị người ta nhét vào đó bảy tám chục cân lạp cật.

Y hận mình, tại sao lại đi sinh bệnh trong lúc này.

Y nhất định không thể để cho mình nằm sóng sọc ra giường như vậy, y nhất định phải ráng sức bò dậy.

Nhưng thân hình đang nóng hừng hực của y bỗng biến thành lạnh ngắt như băng, lạnh muốn run rẩy không ngừng.

Trong cơn hôn mê hỗn loạn, hình như y thấy Liên Cô đang vào phòng mình, đắp chăn cho mình, lau mặt cho mình, cầm chậu rửa mặt của mình ra ngoài lấy nước, hình như đi một hồi thật lâu còn chưa về.

Y phảng phất nghe có tiếng la thảm thiết, hình như là giọng của Liên Cô.
Sau đó, y chẳng còn thấy cô đâu.

oOo

Trời sáng.

Thốc Tử tuy cả đêm không ngủ, tinh thần vẫn còn sung lắm, bởi vì trên đời này đã thiếu đi mất một người, còn hấn thì có thêm trong người một vạn lượng bạc.

Hành trang đã chuẩn bị sẵn sàng, kiện mã đã được tra án vào, từ nay viễn tẩu cao phi, tiêu dao tự tại biết bao nhiêu.

Hấn không ngờ rằng Hoa Tứ gia lại đến, đem theo một đĩa tiểu đồng đến, gương mặt phì nộn của y đầy vẻ ôn hòa, y chỉ hỏi:

- Người tính đi rồi đó à ?
- Vâng.

Thốc Tử cười nói:

- Tứ gia đưa cho tôi chuyện đó chỉ là chuyện tí bèo, thật còn dễ hơn là ăn cơm không.

- Hiện tại Như Ngọc đã nằm trong quan tài rồi phải không ?
- Ắ ta không nằm trong quan tài, nằm trong giếng.
- Sao ?

- Tối hôm qua, ả không có trong Di Hồng viện, may mà tôi còn tìm ra được.

Thốc Tử rất đặc ý:

- Gã phu xe đưa ả ta ra ngoài là một tên bợm rượu, tôi chỉ mời hấn uống có vài ba ly, hấn đã nói cho tôi nghe ả ta đi đâu, dĩ nhiên là không có chuyện tôi tìm không ra được ả.

Hoa Tứ gia mỉm cười:

- Người quả thật là có bản sự.

Thốc Tử lại càng đặc ý.

- Tôi chạy theo tới nơi, ả đang bước ra khỏi nhà lại giếng kiếm nước, nửa đêm nửa hôm, ai cũng không khỏi bị sẩy chân rớt xuống giếng, vì vậy tôi chỉ thò tay ra, mọi chuyện đều xong xuôi, thật không phí tí hơi thở gì cả.

- Người làm chuyện hay lắm.

Hoa Tứ gia nói:

- Chỉ tiếc là có một chỗ không hay.

- Chỗ nào ?

- Người giết lầm người !

Hoa Tứ gia nói:

- Tối hôm qua Như Ngọc đã về lại Di Hồng viện, còn ngồi uống với ta hai ly rượu.

Thốc Tử ngốc người ra.

Hoa Tứ gia lại cười cười:

- Ngẫu nhiên giết lầm một hai người thật ra cũng chẳng có gì là quan hệ cho lắm.

Thốc Tử cũng cười.

- Dĩ nhiên là không sao, hôm nay tôi đi nữa, lần này tôi bảo đảm sẽ không giết lầm.

- Vậy thì ta yên lòng rồi.

Hoa Tứ gia vừa cười vừa nói với đứa tiểu đồng chỉ bất quá tối đa là mười lăm mười sáu tuổi:

- Tiểu Diệp Tử, người đưa giùm ta thêm một ngàn lượng bạc cho vị đại ca này.

Tiểu Diệp Tử là đứa bé mặt mày sáng sủa, ai ai cũng thích, nhất là lúc mọc tiền ra đưa cho người ta, lại càng không cách nào không thương được.

Cặp mắt của Thốc Tử đã tí lại không khác gì Hoa Tứ gia:

- Cái vị tiểu ca này mặt mày dễ thương quá.

Hắn không nói hết câu, bởi vì hắn chỉ thấy có mỗi bàn tay cầm ngân phiếu của Tiểu Diệp Tử.

Bàn tay kia của Tiểu Diệp Tử, thì cầm một cây đao nhỏ.

Tuy cây đao rất ngắn, nhưng nếu đâm vào chỗ yếu hại trên người cũng vẫn chết được như thường.

Tiểu Diệp Tử cứ thế mà đâm cây đao nhẹ như không vào trong eo lưng của Thốc Tử.

Hoàn toàn ấn vào lút cán, ngay cả một phen cũng không chừa.

Một cái chết của hạng người như Thốc Tử, mới chẳng có ai quan tâm đến.

Bởi vì hấn giết người.

Kẻ giết người, sẽ không khỏi bị giết bởi tay người khác.

... Tuy là cây đao ngắn trong tay đứa bé, có lúc cũng là cây đao hung bạo của kẻ thù, nhưng trong hoàn cảnh nào đó thích hợp, thông thường cũng là một cây cương đao trong tay của kẻ chuyên môn.

o0o

Liên Cô đã chết, chết trong cái giếng.

Chẳng ai ngờ được cô bị người khác giết lầm.

Cô không có kẻ thù, lại càng không thể bị ai oán giận gì mà giết, ngay cả cha mẹ cô cũng nghĩ rằng cô buồn đời mà nhảy xuống giếng tự tử.

Vợ chồng Vu lão tiên sinh dĩ nhiên không nói điều đó ra trước mặt Dương Tranh.

Dương Tranh bệnh quá, y đã có đủ chuyện phiền phức, hai vợ chồng già không muốn làm y đau lòng thêm.

Thậm chí bọn họ còn mời thầy lang lại bốc cho y một thang thuốc, có điều đợi lúc bọn họ nấu thuốc xong xuôi hẳn hoi đem lại thì y đã đi đâu mất, chỉ để lại hai đỉnh bạc và một tờ giấy.

- Tiền để làm chuyện hậu sự cho Liên Cô, gọi là một chút tâm ý của tôi, hai hôm nữa tôi phải đi xa, nhưng sẽ nhất định về lại, xin hai vị cứ yên lòng.

Tay cầm đỉnh bạc và tờ giấy trong tay, mắt nhìn từ song cửa ra cái sân nhỏ tiêu điều trống vắng trước mặt, cây bạch dương lâu đời ngoài kia cũng đã muốn khô cằn, một con chó vàng đang nằm cuộn tròn trong góc tường.

Hai vợ chồng già chầm chậm bước ra ngoài, dưới gốc cây mỗi người ngồi trên một phiến đá đối diện nhau, nhìn nhìn những đóa hoa bạch dương đang rơi xuống.

Bọn họ không có nước mắt.

Bọn họ không còn nước mắt đâu để rơi.

o0o

Trời đã sáng trưng từ lâu, Trương lão đầu vẫn còn lười lẫm nằm trên giường chưa chịu dậy.

Lão biết phải nên xuống giường chuẩn bị đồ ăn và miến, không thì chỉ sợ hôm nay không có cách gì làm ăn cho xong.

Tại sao lão phải ngồi dậy đi làm công chuyện nhỉ ? Mỗi ngày trôi qua sao dài dằng gian truân, sinh mệnh thì lại cứ ngấn ngủ thế, tại sao không ngủ thêm giấc nữa ?

Lão vẫn phải ngồi dậy, bởi vì lão bỗng sức nhớ ra những người bạn cùng khổ sẽ lại nơi đây ăn miến.

Nơi đây không những rẻ tiền, mà còn có thể cho nợ, nếu ở đây không có gì để ăn, bọn họ sẽ rất có thể phải chịu đói.

... Một người sống không phải là cho chính mình, trên đời này có biết bao người vì người khác mà sống, nếu ta đã gánh lấy cái trách nhiệm đó, thì không thể tùy tiện mà buông nó ra.

Trương lão đầu thở ra trong bụng, lão vừa hạ cây gỗ chắn ngang cửa tiệm ra, lập tức thấy Dương Tranh xông vào, cặp mắt loang loáng có thần lúc nào bây giờ đã biến thành tán loạn lạc thần, không những vậy còn đầy những tia máu đỏ, gương mặt cũng trắng bệch ra đến dễ sợ.

- Ông bệnh rồi.

Trương lão đầu thất thanh nói:

- Sao ông không nằm trong nhà nghỉ ngơi một chút ?

- Tôi không nằm nghỉ được.

Dương Tranh nói:

- Bởi vì có những chuyện không có tôi làm không được.

Trương lão đầu dĩ nhiên hiểu rõ cái ý của y, lão thở ra nói:

- Đúng ? Có người trời sinh không thể ngừng lại ngơi nghỉ được.

Dương Tranh tự mình đi lấy sáu cái tô lớn bày ra trên bàn.

- Ông rót đầy cho tôi bao nhiêu đó rượu mạnh, thứ rượu mạnh nào nồng nhất đó.

Y nói:

- Tôi phải uống hết bao nhiêu đó mới có đủ sức lực.

Trương lão đầu kinh ngạc nhìn y:

- Ông bệnh như vậy rồi còn muốn uống rượu ? Ông có muốn chết không vậy ?

Dương Tranh cười khở:

- Ông yên tâm, tôi chết không nổi đâu, bởi vì bây giờ tôi còn chưa thể chết được.

Trương lão đầu nhin không nổi lại thở ra:

- Đúng vậy, ông không chết được, tôi cũng không chết được, dù chúng ta có muốn chết cũng không được.

Sáu cái tô lớn đựng đầy rượu mạnh cay xè, Dương Tranh uống một hơi từng tô một, người y lập tức nóng hừng hực lên.

Bên ngoài gió rất mạnh, y nghinh vào hướng gió xông ra, mở toang ngực áo mạnh dạn bước tới, mồ hôi nhỏ rùng rùng xuống đất, gió lạnh thổi vào mồ hôi đang chảy trên ngực y, y hoàn toàn chẳng màng đến.

Trong thành đã bắt đầu ồn ào nhộn nhịp, rất nhiều người chào hỏi y, y cũng ưỡn ngực ra mỉm cười chào lại bọn họ.

Trước tiên y lại huyện bái tạ Hùng đại nhân ba lạy.

- Hiện tại tôi sẽ đi làm công chuyện.

Y nói:

- Mong rằng đại nhân không làm khó dễ chúng huynh đệ đã đứng ra bảo đảm cho tôi.

Quan huyện trẻ tuổi không trả lời, ông ta quay đầu đi, bởi vì ông ta không muốn thuộc hạ thấy mình đang ứa nước mắt, một hồi thật lâu, ông ta mới hững hờ nói:

- Người đi đi ?

Ra khỏi vệ môn, Dương Tranh bèn đem cặp vòng ngọc và cây kim thoa mẹ y đã để lại cho y làm sính lễ đi lấy vợ ra, đem lại chỗ tiệm Hồng Phát đổi lấy mười lăm lượng bạc.

Đấy vốn là đồ mẹ của y đem lại nhà họ Dương lúc lấy chồng, y vốn dù có chết đói cũng không động đến nó, nhưng bây giờ y đã đưa hết bao nhiêu tiền dành dụm mấy năm nay cho đám tang của Liên Cô rồi.

Y dùng một lượng bạc mua hai thùng rượu lớn, và một cục thịt lớn, kêu người đem lại lao phòng, đưa cho chúng huynh đệ vì chuyện này mà đã bị giam giữ, rồi lấy mười bốn lượng còn lại đem chia ra làm hai bao, kêu người đem lại giao cho cô vợ của Lão Trịnh và bà mẹ già của Tiểu Hồ Tử.

Y không nỡ đi gặp bọn họ, cũng không dám đi, y sợ gặp nhau rồi bên này bên kia cùng đứng đó ôm đầu khóc lóc.

Sau đó y lấy năm đồng tiền cuối cùng mua bốn chục cái bánh khô và chút ít đồ ăn khô, lấy vải xanh bọc lại cẩn thận vác lên vai, còn thừa đủ cho y mua hai cân rượu mạnh rẻ tiền.

Y vốn không nghĩ đến chuyện uống thêm, nhưng y bỗng thấy Triệu Chính và Vương Chấn Phi đang đứng trước cửa khách sạn Duyệt Tân đối diện mặt đường, đang chào hỏi một vị quý công tử mặc áo trắng tinh như tuyết.

Ngoài khách sạn có một cỗ xe cực kỳ khí phái đang đậu, cái vị quý công tử đó hình như chuẩn bị lên xe đi.

Y đối với Triệu Chính và Vương Chấn Phi cũng rất khách khí, nhưng gương mặt trắng trẻo cao quý đã thấy lộ ra vẻ nôn nóng, hiển nhiên y không xem hai người này là bạn bè gì.

Dương Tranh bỗng ực một hơi, uống sạch hai chén rượu mình vốn không muốn uống.

Địch Thanh Lâm quả thật không muốn nấn ná, y chỉ muốn hai người này nói gì nói cho xong rồi đi khuất mắt.

Nhưng Triệu Chính vừa được Vương Chấn Phi giới thiệu còn đang lải nhải nói những lời khách khí ngưỡng mộ lâu năm, còn muốn giữ y lại ăn cơm.

Chính ngay lúc đó, đối diện bên đường có một người trẻ tuổi ăn mặc lôi thôi lếch thếch, người đầy những mùi rượu, xông qua hỏi y:

- Ông có phải là Địch Thanh Lâm không ?

Y còn chưa mở miệng ra Triệu Chính đã lớn tiếng trách mắng:

- Dương Tranh, sao ngươi dám vô lễ như vậy với Địch Tiểu hầu gia ?

Dương Tranh cười cười nói:

- Tôi đối với ai cũng thế, ông muốn tôi đối với ông ta làm sao ? Quỳ xuống liếm chân ông ta ?

Triệu Chính tức quá trắng bệch cả mặt ra, nhưng y sức nghĩ đến chức vị của mình, y bèn không dám phát tác.

Nhưng Vương Chấn Phi thì không phải cố kỵ chuyện đó, y cười nhạt nói:

- Dương lão đầu, thân phận của người không đủ để nói chuyện với tiểu hầu gia, người mau mau cút đi ?

- Tôi không biết cút.

- Không biết cút cũng phải cút, ta dạy cho người.

Dương Tranh lại bật cười lên, y bỗng thò tay ra vả cho Vương Chấn Phi một bạt tai.

Wương Chấn Phi cười nhạt, tùy tiện dùng một chiêu Tiểu Cầm Nã Thủ nắm lấy cổ tay của Dương Tranh.

Cỡ một tên bộ đầu tí teo đó, y nhắm mắt lại cũng còn đối phó được, y đang tính dạy cho tên tiểu tử vô lễ này một bài học, nào ngờ chính ngay lúc đó, nắm tay trái của Dương Tranh đã đâm mạnh vào bụng dưới của y.

Nắm quyền đó đâm ra không nhẹ tí nào.

Vương Chấn Phi đau muốn gập cả người lại nữa ra, may mà mấy chục năm công phu của y không phải là để luyện chơi, thanh danh của Bảo Mã Kim Dao không phải là ngẫu nhiên mà có, y vẫn còn ráng nhịn lại được.

Dương Tranh cũng muốn thừa cơ hội giựt cổ tay mình ra khỏi tay y, nhưng y giựt không ra, bàn tay của Vương Chấn Phi sức lực cũng không phải là yếu.

- Người có biết trên đời này có hai loại người người không được đụng vào, một là công phu giỏi hơn người, một là hạng người như ta.

Y nói:

- Ấu đả với quan ty, là phải vô tù đó.

Vương Chấn Phi hét lên giận dữ:

- Hạng như người không đủ tư cách bỏ tù ta.

Sức lực của y đã hồi phục lại, bảy mươi hai đường Tiểu Cầm Nã Thủ, chiêu nào cũng đều nhắm vào chỗ yếu hại của đối phương.

Dương Tranh tuy biết vậy, y chẳng màng.

Y còn có thể liều mạng được.

Địch Thanh Lân này giờ đang lấy thái độ lạnh lùng hững hờ nhìn bọn họ, y bỗng nhiên cười nhạt nói:

- Ta cũng không biết cú, cú đi chắc cũng thú vị lắm, Vương tổng tiêu đầu, ông cũng dạy cho tôi chút chút đi.

Vương Chấn Phi biến hẳn sắc mặt, y kinh hãi nhìn Địch Thanh Lân:

- Tiểu hầu gia, không lẽ ông quên tôi là bạn của ông sao ?

Địch Thanh Lân lại hững hờ cười thêm cái nữa:

- Ông không phải là bạn của tôi.

Giọng của y rất hòa nhã:

- Các ông hai người đều không phải.

Y bỗng thò tay ra nắm lấy tay Dương Tranh:

- Chú có chuyện gì tìm ta ? Mình vào trong xe nói chuyện đi.

Cổ tay của Dương Tranh vốn đang bị Vương Chấn Phi dùng chiêu tiểu cầm nã thủ thật lợi hại giữ chặt, nhưng Địch Thanh Lân vừa thò tay ra, hình như cũng chẳng thấy

dùng động tác gì, nhưng Vương Chấn Phi bỗng loạng choạng lùi lại ba bước không tự chủ được.

Y vừa kinh hoàng vừa sợ hãi vừa không biết chuyện gì xảy ra. Đợi đến lúc xe ngựa đã chạy xa, y nhin không nổi hỏi Triệu Chính:

- Tại sao y lại làm như vậy được với tôi ?

- Dĩ nhiên là làm được, y làm gì ông cũng được thôi, y cũng làm như vậy được với tôi.

Triệu Chính lạnh lùng nói:

- Bởi vì không những công phu của y hơn xa chúng ta, y còn là thế tập nhất đẳng hầu.

- Không lẽ chúng ta chẳng làm gì được y sao ?

- Dĩ nhiên là có.

- Làm gì ?

- Lại cần cho y một miếng.

o0o

Cổ xe chạy về phía trước, êm ái và thoải mái.

Địch Thanh Lâm dùng cặp mắt thật ôn hòa nhìn Dương Tranh:

- Ta có nghe nói, chú là một tay hảo hán.

Địch Tiểu Hầu nói:

- Nhưng ta còn chưa thấy ai đánh nhau như chú, chỉ vì muốn đánh người ta, chú cứ để cho người ta chụp lấy chỗ yếu hại của mình.

- Trước giờ ông chưa bao giờ thấy chiêu này ?

- Trước giờ chưa hề.

- Tôi cũng chưa thấy qua.

Dương Tranh nói:

- Tôi cũng dùng nó lần đầu tiên, bởi vì đấy chỉ là lúc lâm thời tôi nghĩ ra thôi, công phu của tôi toàn là như vậy.

Địch Tiểu Hầu mỉm cười:

- Cái thứ công phu đó có lúc cũng thật là hữu hiệu.

Dương Tranh bỗng hỏi y:

- Ông nghe ai nói về tôi ? Có phải là Tư Tư không ?
- Đúng vậy.
- Cô ta đâu ?
- Đi rồi.

Giọng nói của Địch Thanh Lân đượm vẻ tiếc nuối không làm sao được hơn:

- Đàn bà mà muốn bỏ đi, giống như trời muốn đổ mưa vậy, chẳng ai ngăn cản nổi.

- Ông có biết cô ta đi theo ai không ?

Dương Tranh lại hỏi:

- Ông có biết cô ta đi đâu không ?

Địch Thanh Lân lắc đầu:

- Trước đó ta không biết cô ấy đã muốn đi, tâm sự đàn bà, vốn không có đàn ông nào hiểu cho nổi.

Y hững hờ cười lên một tiếng:

- Cũng như tâm sự của đàn ông, đàn bà cũng không cách nào hiểu được.

Dương Tranh trầm ngâm một hồi, bỗng nói:

- Tôi phải đi đây, tái kiến.

Y quả thật nói đi là đi. Nói xong câu đó y bèn mở cửa xe nhảy xuống.

Cỗ xe vẫn giữ nguyên tốc độ chạy về phía trước. Địch Thanh Lân yên lặng ngồi trong xe, gương mặt vốn không có tí biểu tình gì, bây giờ bỗng nổi lên một thứ biểu tình thật kỳ dị.

Chính ngay lúc đó, dưới gầm xe bỗng có người tuột ra như một con cá, chui từ cửa sổ vào, người này mặc bộ đồ xám tro, tay cầm một cây gậy dò đường, chính là Cổ Mục thần kiếm Ưng Vô Vật.

Lão bỗng xông vào cỗ xe của Địch Thanh Lân, mà Địch Thanh Lân chẳng có lấy một điểm nào kinh hãi, hình như y đã biết lão ta sẽ đến, chỉ hỏi lão một câu:

- Lam Đại tiên sinh có phải đã chết dưới lưỡi kiếm của ông ?
- Không phải.

Ưng Vô Vật nói:

- Ta và lão chưa hề giao thủ với nhau.
- Tại sao ?

- Vì cái gã lúc nãy.

- Dương Tranh ?

Địch Thanh Lân chau mày:

- Lúc ông muốn giết người, một tên bộ đầu chút xíu đó cũng ngăn trở được ông sao ?

- Lần này người đã nhìn lầm người rồi.

Ứng Vô Vật nói:

- Dương Tranh không phải là một người đơn giản như người nghĩ.

- Sao ?

- Y xuất thủ không ra chiêu thức gì, nhưng y có một thân nội công làm căn bản, nhất định không phải là một người không có lai lịch.

Ứng Vô Vật mỉm cười nói:

- Ta đã giao thủ qua với y, y giấu không nổi cặp mắt của ta.

Lão lại nói:

- Lam Nhất Trần muốn thu y làm đệ tử, nhưng y từ chối thẳng thừng. Người có biết tại sao y từ chối như vậy không ?

Địch Thanh Lân trầm ngâm một hồi mới trả lời:

- Có phải là vì võ công của môn phái y không thua gì kiếm pháp của Lam Đại tiên sinh ?

- Đúng vậy.

- Tại sao trước giờ y không chịu dùng võ công bản môn ?

- Bởi vì y không muốn người khác nhận ra thân thế và lai lịch của mình.

- Ông nghĩ y có lai lịch thế nào ?

Ứng Vô Vật trầm ngâm một hồi thật lâu mới nói:

- Ta vừa thấy y lần đầu tiên, đã cảm thấy y giống một người.

Một người mù làm sao lại đi nói đến chuyện “thấy” ? Dù tâm của lão ta có mắt, cũng làm sao thấy được người ?

Đây là một chuyện quái lạ, nhưng Địch Thanh Lân chẳng thấy có gì là kỳ quái, y chỉ hỏi Ứng Vô Vật:

- Y giống ai ?

- Giống Dương Hận, tính tình, dung mạo, thần khí đều in hệt.

- Dương Hận ?

Địch Thanh Lân lập tức hỏi:

- Có phải là cái gã đại cường đạo năm xưa hoành hành giết người như cỏ Dương Hận không ?

- Đúng vậy.

Đồng tử của Địch Thanh Lân thu nhỏ lại:

- Không lẽ ông cho y rất có thể là người kế thừa của Dương Hận ?

- Rất có thể.

Tròng mắt của Ứng Vô Vật bỗng trợn ngược lên, tròng trắng mắt bỗng bật ra, lộ một cặp mắt nhỏ hơn người thường một chút, nhưng tinh quang xạ ra tứ phía.

Lão ta không bị mù.

Cổ Mục Thần kiếm Ứng Vô Vật không phải là kẻ mù.

Đây là bí mật lớn lao vô cùng, lão gạt hết cả thiên hạ, nhưng lão không gạt Địch Thanh Lân.

Tại sao lão để cho Địch Thanh Lân biết bí mật của mình ?

Không lẽ giữa lão và Địch Thanh Lân có một liên hệ đặc biệt không thể cho người khác biết được ?

Một kiếm khách tung tích mịt mù chân trời góc biển, và một tiểu hầu gia con nhà quý tộc lại có liên hệ gì bây giờ ?

Địch Thanh Lân đã nắm chặt nắm tay lại, hình như y đã cầm trong tay thanh đao mỏng dính giết người trong chớp mắt của y.

Ứng Vô Vật nhìn dính vào y, nhìn một hồi thật lâu, rồi mới nói từng chữ từng chữ một:

- Con nhỏ tên là Tư Tư có phải đã chết rồi phải không ? Có phải người đã giết nó ?

Địch Thanh Lân từ chối trả lời.

Ứng Vô Vật thở ra, tròng mắt lại sụp xuống, cặp mắt loang loáng bỗng nhiên lại biến đi, lão lại biến thành một kẻ mù.

- Nếu người giết con nhỏ đó, tốt nhất là giết luôn Dương Tranh một thể.

Ứng Vô Vật nói:

- Chỉ cần y còn sống đó, nhất định sẽ không buông tha người, sớm muộn gì rồi cũng truy ra được bí mật của người.

Lão lạnh lùng nói tiếp:

- Chuyện này người không nên nhờ người nào khác làm dùm được.

Địch Thanh Lân lại trầm ngâm một hồi thật lâu, bỗng lớn tiếng phân phó gã đánh xe vừa được mượn:

- Chúng ta về nhà thôi.

Gã đánh xe mới được mượn vào.

Bởi vì gã đánh xe lúc trước, sau khi Tư Tư bị mất tích rồi, bỗng nhiên say rượu té vào hồ Đại Minh chết mất.

oOo

Lữ Tố Văn trong lòng đang hỗn loạn.

Một người đàn bà tịch mịch ba mươi tuổi đầu, hoàng hôn trong lòng đại khái không biết vì sao sẽ cứ hỗn loạn cả lên.

Chính cái lúc nàng đang bấn loạn nhất trong lòng, Dương Tranh lại đến, câu đầu tiên y nói là:

- Anh cho em xem cái này, em thử xem nó thuộc về người nào ?

Dương Tranh thò bàn tay đang nắm chặt của y ra, trong bàn tay có một cái móng tay gãy.

Móng tay sơn màu đỏ chói.

- o O o -